

Ти, Господи, надія моя ...

ГОЛОС НАДІЇ

№ 3 (109),
березень 2000

Виходить з лютого 1991 року

Газета друкується на добровільні пожертви і розповсюджується
безкоштовно

Їх вчили лікувати тіло.

**Христос покликав
лікувати душі**

Ми звикли до людей в білих халатах зі слухавками, термометрами чи скальпелями в руках, та зовсім незвично бачити лікарів, в руках яких — Біблія, а на вустах — молитва: «Господи, поблагослови, зціли, оздоров».

Саме з молитви розпочали прийом хворих лікарі Християнської медичної спілки в селі Карпилівка Ківерцівського району, куди вони приїхали 4 березня на запрошення дирекції школи та з ініціативи місцевої церкви ХВС. Це хірург М.І.Карабан, терапевт О.П.Третьак, невролог С.С.Глушник, педіатр В.Б. Шеревера, ендокринолог Л.М.Горбач, лор В.А.Захарчук, неонатолог Р.В.Феденчук, лаборант І.П.Андрієнко, молодша медсестра Л.Б.Микита і працівник відділу милосердя місії «Голос надії» В.О.Середюк. Те, що лікарі звертаються до Господа, зовсім не означає, що вони зневірилися у своїх здібностях і знаннях, які здобули в медичних інститутах. Ці спеціалісти глибоко усвідомлюють, що Той, Хто дає людині життя, — Творець всесвіту, має повну владу і над її здоров'ям.

(Продовження читайте на стор.4)

Робіть велике для Господа, чекайте великого від Господа! — цей девіз, який свого часу виголосив Вільям Карей, червоною ниткою пронизував увесь хід конференції, на якій євангелізаційні групи області звітували про проведену роботу.

Вступне слово перед молитвою мав С.Т.Мельничук, заступник директора місії, який нагадав присутнім про милість Божу для проповіді Євангелії Царства в Україні та про відповідальність, що лежить на кожному членові Церкви Христової у зв'язку з цим.

та за межами області — і це все протягом року. Євангелісти дякують Господу, місії «Голос надії». Особлива подяка була висловлена брату Захарчуку Володимиру, який разом з присутніми звершив за гурт молитву-благословення.

Гурт «Сонце правди», який працює в Рожищенському і Ківерцівському районах, нагадав, що «євангелізація — це військовий похід у царство сатани». І таких «походів» на рахунку в гурту близько 70.

Ковельська група «Спасіння»

сано: «Легше буде Содому й Гоморі...», «Нашому поколінню Господь доручив багато, через це спитається з нас теж багато», «Жниво на Волині велике, а робітників, у порівнянні з жнивом, мало. Треба просити Господа, щоб вислав робітників...».

Після семінару звіт продовжила група з Каменя-Каширського. «Майте твердість і непохитність, сумлінно виконуйте діло Боже», — девіз цього гурту.

А група «Ковчег» з м.Нововолинська бажає бути «голосом», що направляє людей до Христа,

VI Волинська конференція з євангелізації

Звіти євангелізаційних груп зайняли основну частину конференції. Першою була луцька група «Євангельський голос», керівник якої Віктор Новакович повідомив про проведення 70 євангелізаційних заходів у 1999 році по районах області і навіть за її межами, зокрема у Сумській області. Після звіту кожної групи присутні звершили молитву за благословення діяльності колективу.

Гурт «Євангельська пісня» церкви села Риківичі підбадьорив членів конференції піснею «Всі ми, браття, Христові вояки». Керівник групи брат Секунда П. розповів, що «Євангельська пісня» відвідує ближні села, а також інші області, брала участь у звіті церковних хорів у Локачах, провела 17 євангелізацій.

Група «Віфанія» привітала учасників конференції піснею «До Тебе, Господи, зір підношу». Перед тим, як звершити молитву за цей гурт, пастор однойменної з нею церкви побажав слухачам бути світлом для світу.

Наступним був гурт «Відродження», що підпорядкований місії «Голос надії». На рахунку у групі 60 євангелізацій, 12 тис. км шляху, 7000 слухачів на Волині

подякувала Богу за те, що є люди, які хочуть допомагати їм у поширенні Слова Божого. Зі словом до присутніх звернувся заступник директора місії «Голос надії» Оніщук Віктор. «Горе мені, коли я не благовіщу...» — це має бути девізом кожного вірного християнина», — наголосив він.

Далі представилась група «Авен-Езер» з м.Маневичі. А пастор церкви с.Башлики Гламазда К.К. нагадав про трудність та небезпеку праці благовісника. Наступним був виступ гурту «Добра Новина» церкви с.Бронниця.

По обіді відбувся семінар, який підготував і провів Олександр Ковальчук. Приведу деякі цікаві думки: «Коли ми чуємо Слово Боже, то воно ставить нас перед відповідальністю, бо напи-

подібно до того, як це робив Іван Хреститель. Гурт провів близько 35 масових євангелізацій.

Ще були групи «Благовісник» з Горохова, яка провела понад 15 євангелізацій у 7 селах, та з с.Седлища Любешівського р-ну, яка проводить євангелізації в будинках культури свого району.

Після цього Віктор Клець — зав.відділом євангелізації місії «Голос надії» повідомив про зустріч євангелізаційних груп, що відбулася 27 січня, та про прийняте рішення мати постійні зустрічі євангелістів. Також було ухвалено 7-го числа кожного місяця мати піст та молитву за діло євангелізації.

«Ми виконаємо волю Господню з милості Божої», — сказав перед завершальною молитвою єпископ Волині С.В.Веремчук.

Ігор ШАБАЛА.

Леонід Демчук: «Ми маємо великий привілей свідкувати людям про Христа»

Демчук Леонід Федорович народився в 1970 році в сім'ї віруючих. Водне хрещення прийняв у 1988 році. По закінченні служби в армії в 1990 році працював місіонером в Карелії. У 1992 році закінчив Біблійний коледж Святого Якова у Коростені і розпочав читати уроки християнської етики в 5-6 класах загальноосвітньої школи м.Нововолинська.

В серпні 1993 року, коли відбувалася обласна молодіжна конференція, постало питання обрання керівника молоді по області, ким було обрано Демчука Леоніда.

В 1993 році одружився. Разом з дружиною Ліною виховують двох дітей: сина Марка та доньку Ангеліну.

А ще Леонід є керівником євангелізаційної групи «Ковчег», з якою він ревну проповідує Того, Хто проявив Свою милість над ним в ранньому дитинстві.

«...Оце каже Святий, Правдивий, що має ключа Давидового... Ось Я перед тобою дверей не зачинив, і їх зачинити не може ніхто» (Об. 3:7-8).

— Ось вже четвертий рік ми їздимо на євангелізації. А як виникла наша група «Ковчег»? Просто ми мали велике бажання співати. Один брат завжди, коли тільки приходив до нас, запитував мене: «Коли ми будемо співати?» Де ми з ним не зустрічалися, він завжди про це говорив. Почали ми з малого. Спочатку нас було двоє, потім троє. А тепер семеро. Це Держай Юрій, Демчук Вітя і ще один Демчук Вітя, подружжя Чехів — Сергій та Алла, Вася Грицак та я — Демчук Леонід.

Ми буваємо всюди, куди запрошують нас брати та сестри. Чи відбувається водне хрещення, чи просто служіння, чи євангелізація — ми з радістю їдемо і служимо співом. В цьому році мали можливість потрудитися в Сумській області, в таких містах як Шостка, Кролівець, Глухів та навколишніх селах.

— Які Ви маєте плани на майбутнє?

— Маємо велике бажання трудитися для Господа. Я пригадую слова, які сказав Микола Синюк на першій євангелізаційній конференції Волині. Він закликав в 2000 році пройти всі села Волині, щоб не залишилося жодного, де не чули про Христа. Хотілося б, щоб цей 2000-й рік був завершенням євангелізації Волині: кожного містеч-

ка, кожного села. Будемо робити все, що в наших силах.

— Чи трапляються перешкоди у Вашій праці?

— Господь дав нам — і ми маємо все необхідне для праці. Наші друзі з Америки допомогли нам придбати апаратуру. Постійно в церкві допомагають з транспортом. А ще велике значення для праці кожного з нас має духовний настрій, як ми ходимо перед Богом, наші щоденні спілкування. Якщо наші посудини чисті, Господь завжди нас наповнить, завж-

ди використає. Проблема тоді, якщо ми не на своєму місці.

— Ваші побажання читачам газети.

— Бажаю, щоб кожен з нас плідно працював для Господа. А для цього необхідно мати тісні особисті взаємовідносини з Господом. І тоді, коли нам доведеться йти вперед, нести Слово Господнє, то ми відчуватимемо, що Господь з нами. Сійте чи розорюйте новину для того, щоб сіяти.

Розмову вела
Лариса ОНИЩУК.

Буду згадувати ласки Господні

15 липня 1970 року в сім'ї Демчуків, Федора і Євгенії, народилися близнюки — **Льоня** і Алла. Діти в тримісячному віці захворіли страшною хворобою — псоріазом. Лікували їх кваліфіковані лікарі, консультували професори, та за три місяці лікування діти прийшли в такий стан, що на всій поверхні їхнього тіла не було ні одного квадратного сантиметра здорової шкіри. Самі криваві рани. Діти уже не плакали, а чути було тільки слабенький писк. Дивитися на ці криваві, ще живі істоти було неможливо. А одного разу, коли професор зайшла в палату і сказала: «Мамо, все що було в наших можливостях, ми зробили, більше лікувальних засобів у нас немає для ваших дітей». Тоді Євгенія відповіла: «Якщо так, то завезіть їх додому, хай помирають». Так було і зроблено: закривавлені 6-и місячні малята були загорнуті в простирадла і завезені швидкою допомогою додому. Це була субота. А що ж далі? За три місяці безсонних ночей прийшов до краю стан здоров'я Євгенії. Та ось недільним ранком, коли Євгенія зі стареньким батьком залишилась дома, а всі інші пішли на богослужіння, сталося незвичайне. Батько прийшов в зібрання і сказав: «Женя помирає» — Євгенія дійсно знепритомніла. В ту ж хвилину всі присутні в палкій молитві підняли свій голос до Бога, а Дух Святий діяв.

Після церковної молитви служителі прийшли в дім Демчуків для звершення молитви над хворими. Євгенія, опритомнівши, заснула, діти також спали до вечора і цілу ніч, а до ранку всі рани на тілі дітей засохли. В середу дітей обмили — і їх тіло стало чистим, як у новонароджених. Це було не менш дивне оздоровлення, яке було з Нееманом.

Із книги Тимофія Калиню
«Християни віри євангельської на Волині»

Їх вчили лікувати тіло. Христос покликав лікувати душі

(Продовження,
початок на стор.1)

Практична євангелізація

Часто буває так, що говорячи людям про Божу любов і турботу, ми забуваємо проявити їх стосовно тих людей. Проповідуючи небесне, духовне, забуваємо про звичайне, людське: зустрічаючись, подати людині руку, запитати про її потреби, щось порадити, чимось допомогти. Христос по-іншому євангелізував світ. Він «переодягнувся» з одяжі святковості в робу «чорноробочого», «засукав рукави» і став працювати вдень і вночі. Він годував та лікував, Він зціляв та відкривав очі, давав слух та звільняв від демонів, тобто робив те, про що проповідував — виявляв любов до знедолених. Христос назвав цей світ хворим. Тож сьогодні йому потрібні лікарі, які лікують і тіло, й душу.

Чуючи поради лікарів дітям і їхнім батькам, серед яких були «читайте Біблію», «моліться до Господа», я в глибині душі дякував Господу. Всього кілька доброзичливих слів — і старенька бабуся зі сльозами вдячності на очах вже йде додому здоровою.

Село

Я б назвав його унікальним. Про волинську Карпилівку знає навіть Президент України, та й в області вона на особливому рахунку. Тут проживає найбільша в Україні сім'я Йосипа Терентійовича і Софії Мусіївни Фень, які народили 18 дітей. Карпилівка з 360 дворами вважається селом з найбільшою народжуваністю в Україні, де тільки дітей шкільного віку 400. Крім сім'ї Фенів, тут проживає 20 багатодітних сімей, в яких 10 і більше дітей. Погодьтеся, таке в наш час рідко де знайдеш.

Президентська школа

Незважаючи на таку кількість школярів, місцева влада не дуже поспішала завершувати будівництво середньої школи, яке було розпочато ще на початку 90-ого. Діти в той час навчалися в п'яти різних приміщеннях, які були розкидані по всьому селі. То й не дивно, що батьки звер-

нулися з листом-прохання про будівництво школи до самого Леоніда Даниловича Кучми. Завдяки клопотанням депутата Верховної Ради Сергія Володимировича Шевчука і голови Облдержадміністрації Волинської області Бориса Петровича Климчука, кошти на будівництво Карпилівської середньої школи були виділені і за короткий строк був побудований перший корпус нової школи. Тож даремно цю школу карпилівчани називають «Президентською».

Турбота про дітей

Директор школи Марія Володимирівна Вітковська люб'язно розповіла мені про дітей, про школу, про всі радості і негаразди сільського життя. Найбільше її хвилювали діти — щоб були слухняні і виховані. Присутній на цій зустрічі диакон місцевої церкви ХВС Василь Леонідович Федорчук зауважив, що такого доброзичливого, щирого, чесного директора, який переживає за підростаюче покоління, як Марія Володимирівна не знайти в усьому районі. Мені важко було не погодитись з ним. Сидячи в директорському кабінеті, в який, пам'ятаю з шкільних років, заходили тільки за викликом, був приємно вражений, коли хлопчина, постукавши, зайшов і попросив дозволу подзвонити з директорського телефону. Як вияв турботи про дітей була організована і ця акція милосердя за участю лікарів-християн.

Слово Боже лікує душу

Поки я спілкувався з директором і вчителями школи, лікарі давали поради, ставили діагнози, писали направлення на обстеження, а лаборант Інна Андрієнко за допомогою сучасних препаратів за лічені хвилини давала результати аналізів хворих. Після семигодинного прийому лікарі трішки потімислися. Як з'ясувалося за часом, вони за цей короткий час обстежили більше 200 дорослих і дітей. «В цілому загальний стан хворих Карпилівки нічим не відрізняється від інших сіл

області, — говорить лікар-хірург, завідувачий проктологічним відділенням обласної лікарні Микола Іванович Карабан, — але хвилює те, що контингент людей, які хворіють хворобами шлунково-кишкового тракту, дискінезією жовчовивідних шляхів, збільшенням лімфовузлів, сколіозом, порушенням постави і плоскостопістю, явно молодшає». Також було звернено увагу вчителів на те, що не всі діти за станом здоров'я можуть навчатися на п'ятірки, тож часто потрібно бути поблажливими до таких. А ще лікарі дали поради

педагогічному колективу школи, щоб вони приділяли більше уваги вихованню дітей на засадах Слова Божого, яке є початком і основою всякої моралі.

Сюрприз

А насамкінець цієї зустрічі нас чекав сюрприз. Нам стало відомо, що три тижні тому на одному з євангельських зібрань отримав повне зцілення від важкої ліквовної хвороби пертеса місцевий школяр Сашко Микало. Він після важкої травми майже шість років страждав від цієї хвороби. Довгі місяці лікування у лікарнях та санаторіях не дали бажаного результату. Лікарі були не в змозі будь-чим допомогти, і хвороба прогресувала. Та Господь залишив шанс для повного його зцілення. Про це — окремий матеріал в сьогоднішньому номері.

Юрій ТРОЦЬ,

Луцьк-Карпилівка-Луцьк.

Християнська медична спілка працює з 1994 року при місії «Голос надії». Вона об'єднує медпрацівників-християн. Спілку організовано з благодійною метою для надання безплатної медичної допомоги усім, хто її потребує. Зусиллями спілки створено пункт видачі гуманітарних ліків, проводиться лікарський консультативний прийом хворих, медичні огляди дітей та дорослих у селах Волинської області.

«...тоді буде скакати кравий, немов олень...»

Свідчення

Коли ми переступили поріг будинку сім'ї Микалів, Сашко нас зустрів з широкою усмішкою на обличчі. Щоправда, побачивши в моїх руках відеокamera, трішки розхвилювався, тож свідчення про його зцілення передаємо зі слів його мамі, Любові Володимирівни:

— Захворів Саша у вересні 1994 року, коли будували нашу школу. Граючись, він перескакував з панелі на панель і впав поміж них. Пошкодив хребет і ногу в стегні. Ми звернулися до однієї бабки — і вона йому направила хребет. Сказала, що все буде добре. Але він накульгував. Сашко жалівся мені, що в нього

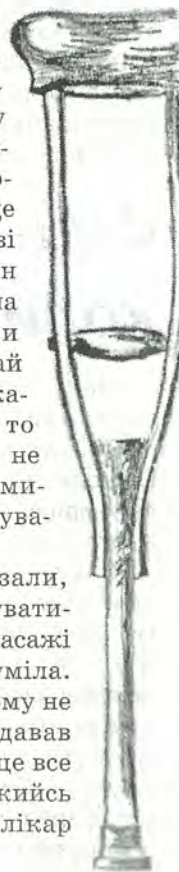
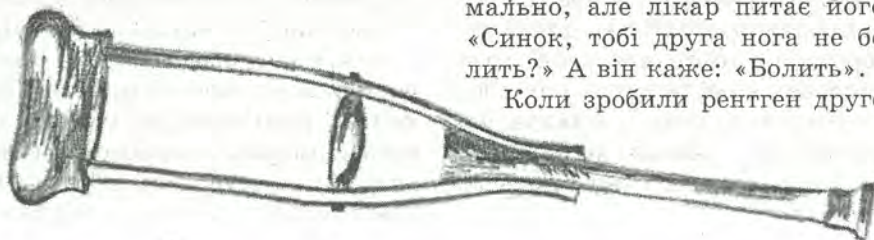
болить нога у коліні. Ми пішли в цуманську лікарню, там йому лікували коліно, але ніхто особливої уваги на хворобу не звернув.

Сашко став все більше і більше кульгати. Тоді повезли до лікарні в Луцьк, зробили рентген. Виявилось, що головки стегнової кістки не було, вона розклалася. Лікар сказав, що треба робити операцію, але гарантії не дають, що все буде добре. Я попросила направити в Київ, але вони цього не зробили, і я поїхала сама. З Києва направили в Одесу. Там Сашко лікувався 2,5 роки, був на витяжці. Пролежав півтора року, мали виписувати додому. Зробили рентген і все ніби нормально, але лікар питає його: «Синочку, тобі друга нога не болить?» А він каже: «Болить».

Коли зробили рентген другої

ноги, то помітили, що і там головка стегнової кістки розклалася. Лікарі одну ногу лікували, а друга відмирала. І протримали в лікарні ще рік. Ходити Сашкові не дозволяли. Так він лежав рік. Попросила лікарів відпустити його з лікарні, нехай відпочине. Лікар сказав: якщо хочете, то беріть, але йому ще не можна ходити без милиць і потрібно лікуватися.

Вдома лікарі казали, що йому треба лікуватися, робити масажі. Масажи я сама робила, як уміла. Ніяких уколів ми йому не кололи, бо він не давав цього робити. Йому це все набридло, син став якийсь нервовий. У вересні лікар

знову призначив уколи, але ми йому їх не давали. Сашко так і ходив на милицях.

Одного разу ми пішли на зібрання. Тоді до нас у церкву на євангелізацію приїхали брати з Луцька. Після зібрання було оголошено, що хто має потребу в оздоровленні нехай залишиться на молитву.

Ми залишилися. Завжди, коли зібрання закінчувалося, молилися «Отче наш», співали псалом, то мій Сашко відразу йшов додому, до кінця не досиджував. Я ж тоді сиділа і молилася: «Боже, затримай його тут, на зібранні, щоб він залишився, щоб за нього помолитися». І, дякувати Богу, всі розходяться, а моє дитя сидить. Коли всі розійшлися, він підійшов до мене. Я ж кажу: «Синок, зараз будуть молитися, щоб Бог оздоровляв. Давай ми підемо!» Він соромився, але прийшов. Ми стали молитися за нього, і Дух Святий відкрив братові, що у нас дуже мало віри, але брат просив: «Боже, зціли це дитя за невідступність, прошу, бо я люблю його». Помолівся над ним і відійшов. І тоді підходить вдруге до нього і починає ще більш гаряче молитися. Саша почав дуже плакати. Брат довго молився, а тоді каже: «Синок, ти здоровий. Кинь милиці і йди!» Вів узяв у нього милиці, викинув і примусив хлопчика танцювати. Потім обійняв, поносив його і каже:

*Тепер милиці Сашкові
уже не потрібні.*

«Іди, покажися священику!»

Ми прийшли додому, і я запитала: «Синку, коли молилися над тобою, ти щось відчував?» Він сказав: «Мамо, як перший раз той брат молився наді мною, я нічого не відчував, а коли молився вдруге, мене як стрепенуло всього і поставило на місце. А коли брат сказав: «Іди, ти здоровий!», то я пішов».

Потім син каже: «Мамо, а що, ви мене в лікарню не повезете?» А я відповідаю, що, мабуть, ні. Коли Бог зцілив, то навіщо. А

далі запитую: «А ти хочеш в лікарню?» Він відповів, що хоче.

Приїхали до лікаря без милиць, і кажу йому, що син вже здоровий і милиці вже не потрібні йому. Той оглянув його та й каже: «Він хворий! Ідіть зробіть рентген!» Пішли ми на рентген. Я як мати, звичайно, хвилювалася.

Прийшли ми з цим рентгенівським знімком, і лікар не виявив ніякої хвороби. Я все-таки запитала: «Лікарю, а чи йому не треба більше ніяких ліків? Може, вдома щось поколотити?» Лікар відповів, що нічого не потрібно, тільки теплі ванночки поробити. Слава Богу!

Всі в селі відразу дізналися про це зцілення. Вчителі в Оксани питали: «Що, твій братик без милиць ходить?» Оксана відповідала, що так. «Та ж він міг і раніше ходити без милиць», — казали вони. Так, він ходив, міг пройтися по хаті, але не більше. То велика милість Божа. Уявіть: п'ять років на милицях! А зараз він бігає, Слава Богу, на велосипеді їздить.

PS. Як сказав пресвітер Карпильської церкви ХВЕ Борис Опанасович Тарасюк, після цього зцілення віруючі ще більше зміцнилися вірою і з радістю прославили Бога за виявлену Ним милість. Тож нехай Господь і надалі благословляє тебе, Сашко!

Свідчення

«Прийде той день, коли я зможу ступити на зелену траву...»

Мене звати Світлана, мені 32 роки, з них 28 років я прикута до ліжка невиліковною хворобою. Сьогодні я хочу розповісти про те, як я прийшла до Бога. А шлях до Нього був довгим та не простим.

Я виросла, як і все моє покоління, завзятою атеїсткою. В цьому мені «допомагали» книги, радіо та телебачення, які неодноразово розповідали про те, як в різних кінцях країни віруючими були вчинені злочини. Їх — віруючих, змальовували в негативних фарбах. І все це залишалось в моїй пам'яті та свідомості. Крім

того, мені «допомогло» зі зневагою ставитись до віруючих ще й те, що в нашому селі жила ще не стара, моложава жіночка, яка, незважаючи на міцне здоров'я і силу, занедбала своє господарство, завжди ходила в усьому чорному і, називаючи себе віруючою, жебракувала по країні, випрошуючи милостиню для «погорільців», тобто для себе, хоча насправді в неї було все. І от, спостерігаючи за цим, я вважала, що всі віруючі є такими, як ця жінка, що і викликало в мене відповідні почуття.

Одна з моїх бабусь була віруючою, вона по кілька разів на день біла перед іконами поклони, шепочучи молитви, постилась щосередини і щоп'ятниці... Мені було смішно з цього і водночас соромно перед друзями і вчителями, що в нашій хаті були ікони. Іноді і я зверталась до ікон в години відчаю і самотності з питаннями: «Чому саме я, а не хтось інший?» Та святі дивилися на мене і мовчали. В юнацькі роки через листування я познайомилася з віруючою дівчиною. Ми листувались з нею, і в кожному листі вона розповідала

мені про Бога. Та всі її розповіді я зустрічала, як то кажуть, «в штирки». На всі її докази я відповідала своїми. Оскільки спільної мови не було знайдено, наше листування обірвалось.

З тих пір минуло багато років. І за цей час в мене виникло багато запитань щодо Бога. Щоб віднайти відповіді на ці питання, я познайомилась, завдяки листуванню, з віруючими різних течій: зі свідками Єгови, католиками, мормонами, кришнаїтами... Я всім їм задавала свої питання, які мені не давали спокою, та ніхто не зміг задовольнити мене своїми відповідями, хоча кожен хотів зацікавити мене. Я ж рішуче відкидала їхні пропозиції приєднатись до них.

Дванадцять років тому я познайомилась з дівчиною з Волині, яку звуть Наталя. Вона на кілька років молодша від мене. Спочатку ми листувались як звичайні знайомі, яких об'єднувала спільна хвороба, проблеми та інтереси. Кілька років тому вона прийшла до Бога і в кожному листі ділилась зі мною своєю радістю пізнання Господа нашого Ісуса Христа. Вона і мене намагалась переконати відкрити своє серце Богові. І хоч мене цікавило те, про що вона мені писала, та я не могла перебороти свого почуття до віруючих, яке протягом багатьох років формувалося в мені...

І ось у грудні минулого (1999) року до нашого будинку під'їхала автомашина, з якої вийшла моя племінниця і кілька інших людей з гітарою. Племінниця зайшла першою і сказала, що до мене прийшли віруючі. До кімнати зайшло четверо чоловік — дві молоді жінки і два чоловіки. Я від них дізнала-

ся, що моя подруга Наталя попросила їх провідати мене. Ми розговорилися. Мої гості — Валерій Глоба з дружиною Оксаною, разом з сестрою та братом у Ісусі Христі розповіли про себе, а я про себе. Вони заспівали. І я начебто заново народилася на світ. Мені хотілося плакати від тих почуттів, що заповнили мене. Зізнаюся чесно: почувши, що прийшли віруючі, відчула якийсь холодок страху у грудях. Бо думала, що вони такі, як їх описували в книгах та фільмах — зодягнуті в чорне, похмурі, зі злим поглядом очей. А насправді — такі ж самі, як і я, молоді люди, веселі, жартівливі, з лагідним чуйним серцем. Я відчула до них довіру. З тих пір ми стали друзями, а вірніше — сестрами і братами у Христі. Я відкрила своє серце і душу Господу нашому Ісусу Христу, покаялась і відчула, що життя моє повністю змінилось на краще. Я перебуваю в душевному спокої і рівновазі. Якщо раніше з будь-яких причин з моїх очей готові були литися сльози, то тепер я на все реагую набагато спокійніше. Я стала веселою і щасливою, бо відчуваю, що Господь любить мене і приходить до мене у тяжку годину. В цьому я незабаром переконалася.

В січні цього року в нашому селі відбулась християнська концертна програма молодіжного євангельського гурту з Київського біблійного інституту. За станом здоров'я я не змогла побувати там, а тому брати після закінчення програми зайшли до мене додому, щоб привітати мене з Різдом Христовим. Час минув так швидко! Один з братів запитав мене, чи вірю я в те, що Господь

може зцілити мене від недуги. Я ствердно відповіла, і тоді цей брат запропонував помолитись за моє зцілення. Під час молитви я відчула, як від його руки на мене злинув струмінь тепла, від якого зробилось жарко і водночас легко і радісно на душі. Через день, коли я лежала в ліжку, відчула якесь дивне тепле поколювання в хребті і лівому плечі. Це було протягом кількох хвилин, після чого в мене майже перестала боліти ліва рука, яка до цього часу страшенно боліла, що спричиняло багато фізичних страждань. Я зрозуміла, що це наш Господь Ісус Христос поклав Свою руку на мене і зцілив мене. Слава Йому! З тих пір я майже не маю проблем з цією рукою. Бог продовжує робити Свої чудеса, виливаючи на мене Свої благословення. Після того стан мій значно покращився. Раніше я не могла піднятися без сторонньої допомоги, а якось, коли мами не було в кімнаті, а треба було піднятися, в моїй голові промайнула думка: «А що, як самій спробувати встати?» Я спробувала і, на диво, встала без жодних зусиль. Коли мама зайшла, я уже сиділа. І тепер я можу підійматись без сторонньої допомоги! А ще я змогла сама одягти свою кофтинку, а раніше я цього не могла зробити. Все це завдяки Божій любові до мене, бо те, що відбувається зі мною, лише під силу зробити Ісусу Христу, нашому Господу Богу! Я навіки вручаю Богу свою душу і серце, бо знаю, що Він простив мені всі мої гріхи і що прийде той день, коли Він повністю зцілить мене і я зможу ступити на зелену траву...

**Світлана Шевченко,
Сумська обл.,
Кролевецький р-н,
село Гречкіно.**

Офіційно

15 березня в Москві, в приміщенні канцелярії Союзу ХВС Російської Федерації, відбулася Рада місії «Голос надії». На ній директор місії Микола Синюк та керівники відділів інформували про проведену роботу за час від 8-ої місійної конференції. Одним із головних питань, що обговорювалися на Раді, було питання проведення 9-ої конференції та відзначення 10-ої річниці місії «Голос надії». Вирішено провести чергову конференцію 24-26 серпня 2000 року в м. Ковелі.

Від редакції: Як розповів наш місіонер Валерій Глоба, у селі Гречкіно щосуботи відбуваються богослужіння. Сестра Світлана просить, незважаючи на свій фізичний стан, хрещення. Через її свідчення у цьому невеличкому селі почалося пробудження. Вчителі місцевої школи самі попросили місіонерів проводити уроки Біблії для школярів.

Єлей благодаті в Береську

На сторінках Святого Письма було залишено велике доручення воскреслого Господа Ісуса Христа своїм учням: «Ідіть та проповідуйте Євангелію». Вони прийняли його, виконали у своєму житті і передали прийдешнім поколінням. Це доручення досягло і нас. Небесний Отець почув багаторічні молитви про свободу проповіді Євангелії в нашій країні, і тепер можна засвідчити людям про Божу любов і спасіння в Ісусі Христі.

Хочу розповісти про людину, яка ніколи не сподівалася, що стане місіонером на своїй рідній землі. Це Ніщик Володимир Костянтинович. А розпочинав він свою працю проповідником. Потім деякий час працював у Недільній школі. Незважаючи ні на час, ні на фінанси, залишаючи свою чималеньку сім'ю, він почав працюю служителя в Рожищенському районі, в с. Кияж. Там Володимир Костянтинович пропрацював 4 роки. І за той час з милості Божої було відкрито дім молитви. Господь благословляв — і число членів церкви зростало, проводилися євангелізації в сусідніх селах — Вітчині, Береську. В деяких з них вже є діти Божі.

Завдяки його наполегливій та жертвенній праці народилася церква у Береську, де зараз брат несе пастирське служіння. Церква нараховує 16 членів.

Для того, щоб отримати рясний плід, потрібно вчасно посіяти добре насіння. Біблія навчає: «Настав юнака на початку дороги його...» Щоб у майбутньому бачити дітей справжніми християнами, то потрібно в їхні серця сіяти зерно правди. Саме з цією метою і проводяться уроки вчителем НШ «Світло життя» з м.Луцька Гринюк Ніною Вікторівною.

Богослужіння в Береську відбуваються в хатах членів церкви, бо молитовного будинку немає. Бог прихилив директора місцевої загальноосвітньої школи і місцеву владу до того, щоб віруючі проводили християнські зустрічі-євангелізації в приміщенні школи. Тож приблизно один раз на місяць тут відбуваються євангелізації та проводяться тематичні уроки з вивчення Біблії (уроки проводить подружжя Вашуків, Жанна та Василь, з учнями НШ Луцька).

Юність — це мрія, це віра, це прагнення до подвигів, це лірика та романтика. І як добре, коли у нашому серці перше місце належить Христу — Тому, Хто об'єднав нас для спільного служіння Богові та іншим людям. Щирі християни, юнаки та дівчата, прагнуть прославити Господа усім своїм життям, усіма талантами, які Бог подарував для них. Активну участь у проведенні євангелізаційних зустрічей бере вокальна група молоді «Світанок» з Луцької церкви «Христа Спасителя». В Береську на такі зустрічі приходять багато людей, які бажають слухати Благу Вістку. І радує те, що серед усіх слухачів, а їх буває до 70 чоловік, більше половини — молодь. Бог рясно благословляє ці спілкування — і молоді спрагнені душі охоче п'ють воду благодаті Божої.

Тож не дивно, що у християн Береська виникла потреба у власному домі молитви, куди б люди могли приходити не лише на євангелізаційні зібрання, а щонеділі. Господь допоміг у вирішенні цього питання — вже придбано приміщення для молитовного будинку, але там ще потрібно провести ремонтні роботи.

А на закінчення хочеться побажати, щоб слова пророка Ісаї (62:2): «Ви, хто нагадує про Господа, не замовкніть!» — стали девізом кожного християнина і всіх працівників ниви Божої.

На фото : вгорі — євангелізаційне зібрання в селі Береськ, яке проводиться в шкільному спортзалі; **внизу** — зліва направо: пастор церкви с.Береськ Володимир Ніщик, вчитель недільної школи і автор цієї статті Гринюк Ніна, подружжя Вашуків — Жанна і Василь.

«Тож благаю вас, браття, через Божє милосердя, повіддавай-те ваші тіла на жертву живу, святу, приємну Богові, як розумну службу вашу» (Рим.12:1).

Апостол Павло заохочує кожну віруючу людину до живого служіння Богові. Це необхідно в нашому житті. Трудитись на ниві Божій — це радість. Кожен із нас, оглянувшись на пройдений шлях, може сказати, що дещо зробив. Але Господь хоче, щоб діти Божі трудилися самовіддано.

Є три категорії людей, котрі знаходяться в Церкві Божій. Погляньмо на їхнє служіння.

ДІТИ

«Поправді, поправді кажу Я тобі: Коли хто не народиться згори, то не може побачити Божого Царства» (Ів.3:3).

Ісус сказав Никодиму, що потрібно знову народитись. Звичайно, що це не фізичне народження, а духовне. Хоча існують деякі паралелі. Ніхто на світ не народжувався дорослою людиною. Свій життєвий шлях вона розпочинає немовлям. Як багато уваги приділяють новонародженому. Турботам батьків немає меж. Адже дитинка не говорить, не ходить, немає жодних знань, не вмє і не може виконувати будь-якої роботи. Її дбайливо доглядають, щоб вона виросла.

Протягом віків багато людей народилося згори, від Бога. Вони стали дітьми Божими. В перші дні нашого увірування ми мало що знали і розуміли. Іжею було просте словесне молоко. Звичайно, звання дитини Божої — це великий привілей. Слово Боже говорить: «А коли син, то і спадкоємець». Все, що належить Богові, нашому Батькові, свого часу успадкуємо ми, діти Божі. Це чудово, це прекрасно бути у Божому домі і насолоджуватись благами. Наш небесний Батько дбає про нас, робить все необхідне, щоб ми духовно росли і розвивались. Але час безтурботного дитинства повинен минути. Ниви Божі чекають нових працівників. Неможливо бути дитиною в духовному служінні. Служити Богові може тільки духовно зріла людина. Вона зможе виконати волю Божу в служінні.

СЛУГИ

«Як хто служить мені, хай іде за Мною, і де Я — там і слуга Мій буде. Як хто служить

Мені, того пошанує Отець» (Ів. 12:26).

В теперішній час, як і в давнину, люди шукають роботу. Є можливі господарі, і вони наймають працівників. Укладаються угоди про оплату, об'єм і тривалість роботи. Люди служать на полях у великих маєтках.

Звичайно, слуга відрізняється від дитини. Він має певні обов'язки, але разом з тим він має право в будь-який час залишити свого господаря.

Провідь

ДІТИ, СЛУГИ, РАБИ

Віталій БІЛЕНЬКИЙ

Ісус Христос свого часу розповів притчу про працівників у винограднику. Господар бачив, що ці люди здібні виконувати роботу, і найняв їх за динарій. Всі, хто був у винограднику, працювали до кінця дня, щоб отримати плату.

Чи сьогодні ми є слугами Божими? «Він зробив нас бути здатними служителами Нового Заповіту...» (2Кор. 3:6).

Бог робить здібним для служіння кожного, хто бажає служити Йому. Життя вічне — це Божий дарунок, а за працю на ниві Божій чекають нагороди. Погляньмо, чи з радістю ми виконуємо служіння, чи любимо ми Свого Господаря.

Але бути слугою Господнім — це ще не вершина.

РАБИ

«Говори, Господи, бо раб Твій слухає» (1Самуїла 3:10).

Майже у кожному своєму посланні апостол Павло називає себе рабом Ісуса Христа. Постає питання: «Павле, чи не занизько ти себе оцінив? Чи не краще називати себе апостолом, мужем віри?!»

З історії відомо, хто такі раби. Це люди, котрі не мали свого життя, вони повністю залежали від свого пана. Він міг з ними робити все, що йому завгодно. Бажання раба не мало ніякого значення, його слово до уваги не бралось. Вони виконували найбруднішу і найгіршу роботу. Життя їхнє було у руці пана.

Одна жінка, йдучи за Павлом і Силою, кричала: «Ось ці люди — це раби Всевишнього Бога...» (Дії 16:17). Найвища точка в служінні для Господа — це бути рабом Господнім. Бути рабом — це сказати своєму Панові: «Я не належу собі — я Твій». Воля, розум, життя підпорядковане Богові. Сам Господь провадить Своїх рабів. Тому Павло заохочує римлян віддати все на служіння Богові. Віддатися у руки Божі — це відчувати його порядок, це переживати благословення у радості і горі, у достатку і в нужді. Мій пан — це Господь. Він проведе. Все, що ми можемо сказати: «Ми нікчемні раби, бо зробили лиш те, що повинні зробити були» (Лук. 17:10).

Підсумовуючи, нагадаю пророка Єзикіїля, котрого ангел ввів у Божий потік. Спочатку води було по кісточки. Пророк міг вільно рухатись у цій воді. (Чи не нагадує це дитинство?) Потім потік став сягати колін, далі стегон. (Служачи Господеві, людина глибше входить у Божу благодать, але це може самостійно рухатися). Та коли ангел відміряв ще тисячу ліктів, потік підхопив Єзикіїля і поніс. Бог знає куди спрямувати. І як прекрасно плисти в потоці Божої благодаті.

Бути сином Божим чи дочкою Божою — це дуже добре. Бути слугою Божим — це краще. Але найкраще, найприємніше бути рабом Ісуса Христа. Віддаймо всього себе на служіння Богові як вірні раби Ісуса Христа, щоб у нас і через нас було видно Христа. ■

Сторінка для дітей

Вудочка для Дейва

Закрившись руками від яскравого сонця, Дейв притулювся до скла вітрини. У нього навіть розплющився кінчик носа. А там, в глибині магазину, стояв цілий ряд чудових вудочок. «Ну й ну, — промовив він сам до себе, — цілих два долари!»

Бачте, Дейв був простим американським хлопчиною, який любив порибалити разом зі своїми друзями під час шкільних канікул. Він ще раз обвів поглядом стрункий ряд вудочок. Серед них була одна — саме та, що потрібна для нашого юного рибалки. По дорозі додому Дейв старався заговорити з батьком про вудочку, яку він собі приглянув, але батько був в полоні своїх думок, тому у відповідь Дейв почув тільки невизначене «угу». Маленька ручка схопилася за руку мами. Він попросив її повернутися назад і разом з ним подивитися вудочки. Але, здавалося, ніхто з його батьків не хотів більше тратити ні часу, ні грошей.

Хлопчик знайшов утіху в свого небесного Батька. Кожен день, схиляючи коліна біля свого ліжка, він розповідав небесному Отцю про ту чудову вудочку. Він говорив, що хоч вона й коштує всього два долари, але тепер сім'я не має зовсім грошей. Після такої розмови з небесним Батьком Дейв завжди відчував легкість на серці і спокійно лягав спати. Йому снилось, ніби сонячного дня він сидить на березі річки, а в руках у нього новенька прекрасна вудочка.

Тим часом наближався його день народження, і Дейву важко вірилося, що, можливо, якимось чином отримає в подарунок омріяну вудочку. Але настав день народження, а вудочки так і не було. Бабуся прислала йому чудову вітальну листівку. Коли він розкрив її, два новеньких доларових папірці випали на підлогу. «Якраз на вудочку», — вигукнув хлопчик, нахилившись за ними.

Але потім на його обличчя набігла ніби темна хмарка: здавалося, що в його серці відбувається якась боротьба. Так, саме в цей час він подумав про їхнього давнього друга Ленглі, що працював місіонером на Алясці. Тихий внутрішній голос радив йому послати один долар для свого друга, щоб допомогти йому в праці, корисній іншим людям. Дейву дуже по-

добався цей місіонер. Дні, коли він приходив до них, були справжнім святом. Хлопчик дуже любив слухати його розповіді про подорожі на далекій півночі. А ще Дейв і Ленглі народилися в один день, і це ще була одна причина, щоб вислати йому один долар.

Хлопчик, що не робив справи тільки наполовину, рішуче встав, підійшов до столу, дістав папір, конверт, написав декілька рядків, поклав долар, а потім побіг в кінець вулиці до поштової скриньки.

Наступний день в сім'ї був днем різних покупок. Коли вони йшли головною вулицею, Дейв стискував в кишені свій останній долар. Ні! На вудочку в нього не вистачить грошей! Але йому дуже хотілося ще раз подивитися на такі прекрасні і недоступні для нього рибальські снасті, просто, щоб переконаватися, що омріяна вудочка все ще там. Мама розраховувалася біля каси і навмисне не звертала уваги на спортивний відділ в кінці магазину, як раптом відчула, що хтось наполегливо шарпає її за рукав. Оглянувшись, вона побачила радісне, схвильоване обличчя сина.

Малюнки
Володимира Юхимчука.

«Мамо, швидше! Ти тільки поглянь!» Не тямлячи себе з радості, він потягнув за собою маму в кінець магазину до стрункого ряду вудочок. «Що тут написано? Я не можу повірити своїм очам!»

Мама прочитала оголошення вголос: «Тільки сьогодні вудочки по одному долареві!!!»

Але Дейв недослухав. Витягнувши з кишені банкноту, він нетерпляче поспішив до продавця: «Мені ось ту, будь-ласка». Дейв поважно взяв під пахву загорнуту вудочку і разом з мамою вийшов на вулицю.

— Знаєш, мамо, — щасливо промовив хлопчик, — я завжди знав, що Бог мені дасть відповідь. Тільки я не думав, що все відбудеться саме так.

— Наш небесний Отець часто відповідає найнезвичнішим для нас чином, — відповіла мама. Вона й сама відчула, як до її серця підкотилася тепла хвиля зміцнілої віри в Бога, Бога, Який знає всі дрібниці з нашого життя. Він однаково бачить маленького горобця, що сидить на землі, і хлопчика, який просить у Нього вудочку.

Я? НІКОЛИ!

Я? НІКОЛИ!

Петро

півень

йти

три

я

любити

Ісус

померти

день

також , навіть незважаючи на те, що мав проблему. говорив, не думаючи, що говорить. Одного сказав : « повинен постраждати і ». не хотів, щоб . «Таке ніколи не станеться!» — сказав , не подумавши. відповів : « від Мене, сатано!»

Одного сказав: « буду з вами зовсім мало». «А куди Ти , ?» — запитав . «Куди Я , ти не можеш зі Мною», — сказав .

«Це чому? готовий за Тебе!» — пообіцяв .

відповів: «Це не так. рази ти скажеш, що не знаєш Мене. Потім заспіває ».

«Так ніколи не станеться!» — сказав . Але саме так усе і трапилося. рази сказав: « не знаю ». заспівав. гірко заплакав.

Віра і діло

Це було десь в 1978 році. Одного дня, вставши від сну, сестра в Бозі Марія Яблонська, член Луківської церкви ХВЕП, готувала сніданок для сім'ї. Поспіхом одягала Петрика, щоб встигнути на автобус, який щоранку возив дошкільнят, школярів і робітників в сусіднє село. Раптом Марія помітила в Петрика коробку сірників, насварила його, відлупцювала навіть і відправила в дитсадок. Ввечері, повернувшись додому, хлопчик знову знайшов сірники і заховав їх, щоб мама не побачила і не сварила. Поки жінка пішла в справах у село, Петрик дістав сірники і почав гратися ними. Зчинилася пожежа, загорілася господарська будівля. Про це повідомили Марії. Хоч як жінка не спішила до місця трагедії, та поки прийшла — будівля згоріла вщент. Втрати були великі. А чоловік Марії — інвалід.

Про цю подію стало відомо в луцькій церкві, в якій тоді пресвітером був брат Рихлюк Володимир Антонович. Про це розповів там молодий брат Михайло Ничипорук, член тієї ж церкви. Його батьки проживають в Окужині, неподалік від Марії. Михайло сказав

жінці: «Приготуйте фундамент і потрібні матеріали, а ми приїдемо з Луцька і допоможемо побудувати».

Так все і сталося. Одного літнього ранку прибув автобус з Луцька в Окужин, здолавши близько 100 кілометрів. З автобуса вийшли 40 братів і сестер, молодих і старших, серед них були Михайло Ничипорук і пресвітер Володимир Антонович Рихлюк. Звершили молитву з проханням, щоб Бог благословив працю, і дружно взялися за роботу. Сестри залишилися допомагати готувати обід, а брати вирушили на будівництво. Ось уже пресвітер дає розпорядження, розміщує людей, розподіляючи обов'язки між ними. І робота закипіла... Молодь ввімкнула магнітофон, залунали пісні хвали Творцю всього видимого і невидимого. З цікавістю підійшли сусіди, бо ж такі пісні в той час можна було почути лише у домі молитви, а туди не кожен мав сміливість піти. Тому це було щось нове для людей.

Один з сусідів скептично промовив: «Назбирав дівтори і хоче щось побудувати», а інший, побачивши, як усе розставлено, каже: «Побудують!» І дійсно, будівля зростала все вище й вище. Та ось із заходу почала насуватися хмара з блискавкою і громом, але брат Михайло сказав, що дощу не буде. І ось диво: хмара рухалась повільно, а будівля зростала швидше і швидше, — так розпорядився Той, Хто створив небо і землю і відділив сушу від води. Вже й дах зробили, спустилися додолу, і лише декілька тихих краплин впало на шифер. Повечеряли, помолилися, подякувавши Богові за Його благословення і з прощальним псалмом на устах вирушили в дорогу додому.

«Нехай світло ваше світить перед людьми, щоб вони, бачачи ваші добрі діла, прославляли Отця вашого, що на небі!» — говорить Святе Писання. І як свіча, що стоїть на підсвічнику, височів будинок — свідчення для Марії та її сусідів любові великого Бога!

Автобус від'їхав, і рясні краплини дощу впали на землю. Почалася злива...

Василь ШЕСТАЛЮК,
с.Сомин, Ковельський район.

ЗНАЙДЕНИЙ НАЙДРЕВНІШИЙ РУКОПИС БІБЛІЇ

В колекції папірусних рукописів Національної Бібліотеки у Відні вчені виявили найдревніший на сьогодні рукопис з уривком із Послання до євреїв святого апостола Павла. Його вік приблизно 2000 років. Розміщений на обох боках папірусного фрагменту текст являє собою витяги із другого і третього розділів послання і повністю відповідає канонізованому біблійному тексту християнських конфесій. Рукопис був знайдений в ході роботи над проектом, мета якого — провести інвентаризацію всієї колекції Національної Бібліотеки. Вона вважається найбільшою в світі і налічує близько 180 тис. папірусних рукописів.

Пожежтви на газету надсилайте на розрахунковий рахунок № 2600130016564 в УСБ м. Луцька МФО №303019 або на адресу редакції поштовим переказом з поміткою: «На газету».

Редакція не завжди поділяє думку авторів матеріалів, що друкуються.

Надіслані матеріали не рецензуються і назад не повертаються.

При передруку матеріалів посилання на газету «ГОЛОС НАДІЇ» обов'язкове.

Над номером працювали: Юрій ТРОЦЬ (відповідальний редактор), Василь МАРТИНЮК, Віктор МОКІЙЧУК, Анна ЯРУТА, Лариса ОНИЩУК, Ольга МОРОЗОВСЬКА.

Засновники: місія «ГОЛОС НАДІЇ», обласна Пресвітерська рада церков ХВЕП Волині.

Тираж: 8000 примірників
Реєстраційний номер: ВЛ 030
від 10 березня 1994 р.

Виходить щомісячно

Редактор:
ЮРІЙ ВАВРИНЮК

Адреса:
вул. Вороніхіна, 14а
м. Луцьк, Україна, 43020
Телефон: (03322) 5-44-06
Факс: (03322) 5-51-82
E-mail: Voice@voice.lutsk.ua